

TYÖTÄ, LEIPÄÄ JA MENESTYSTÄ

KARHUJA TÄHTI

Karhulan Teollisuuspuiston tiedotuslehti & näyttelykatalogi

KARHU JA TÄHTI -näyttelyssä on kolme kokonaisuutta

Karhu ja Tähti -videoteos

Kolme dokumenttielokuvaa 1950-luvulta

Valokuvia Karhulan Teollisuuspuistosta yli 100 vuoden ajalta

Karhu ja Tähti -näyttelyssä on vain yksi teollisuuteen liittyvä todellinen esine: nosturin koukku. Kaikki muu näyttelymateriaali on valokuvia, elokuvia ja ääniä. Karhulan teollisuuspuiston menneisyys on läsnä mustavalkoisissa julisteissa ja valokuvissa. Lisäksi mukana on kolme dokumenttielokuvaa 1950-luvulta. Niiden aiheita ovat Karhulan kauppala ja Sunilan tehdas. Teollisuuspuiston nykyisyys avautuu näyttelyvieraille Karhu ja Tähti -videoteoksen kautta.

VALOKUVIA KARHULASTA

Karhulan Teollisuuspuiston arkistoissa on tuhansia valokuvia lähes koko teollisen historian ajalta. Karhu ja Tähti -näyttelyyn on valittu 600 kuvaa. Jo Karhulanien ensimmäinen patruuna **William Ruth** ymmärsi valokuvan merkityksen historiallisena dokumenttina. Hänen ansiostaan meillä on nyt mahdollisuus nähdä välähdyksiä 1800-luvun lopun tehdasoloista ja elämästä.

A. Ahlström Osakeyhtiö kuten muutkin Teollisuuspuistossa vaikuttaneet yhtiöt ovat jatkaneet valokuvadokumentoinnin perinnettä läpi 1900-luvun aina 2000-luvulle saakka.

Nyt Teollisuuspuiston tehtailla on useita eri omistajia, mutta dokumentointi jatkuu. Alueella toimii edelleen valokuvaajia, jotka tallentavat laitosten työtä ja juhlaa. Lisäksi valokuvien tueksi on nyt myös useita tunteja videomateriaalia, josta tulevat polvet voivat hämmästellä kuinka me elimme ja olimme.

KARHU JA TÄHTI -VIDEOTEOS

Karhu ja Tähti -videoteos koostuu Karhulan Teollisuuspuistossa työskentelevien ja työskennelleiden henkilöhistoriasta heidän itsensä kertomana sekä Teollisuuspuiston miljöössä että tuotantolaitoksissa kuvatusta materiaalista. Lisäksi teoksen kuvamateriaalina on käytetty 1950-luvulta peräisin olevia työsuojelujulisteita. Videoteos on jaettu näyttelyssä kolmeksi itsenäiseksi osioksi videonäytöille. Videonäytöt on sijoitettu niitä varten Mesera Components -yhtiön levyhallissa Karhulan Teollisuuspuistossa valmistettuihin teräsräkkeihin. Karhu ja Tähti -videoteos muistuttaa dokumenttielokuvaa, mutta sen rakenne poikkeaa täysin perinteisestä elokuvadramaturgiasta, koska sillä ei ole alkua eikä loppua. Teos alkaa siitä hetkestä, kun katsoja astuu ruudun eteen ja päättyy, kun katsoja poistuu. Teoksella on yhtä monta alkua ja loppua kuin sillä on katsojia.

Hannu Oksanen haluaa kunnioittaa Karhu ja Tähti -videoteoksellaan Karhulan Teollisuuspuistossa katkeamatta lähes 140 vuotta jatkunutta teollista toimintaa ja tuon toiminnan ylläpitäjiä; ahkeria ja taitavia ihmisiä, lasitehtaalla 1800-luvulla uurastaneesta pienestä apupojasta 2010-luvun globalisoituneessa maailmassa kiitävään yritysjohtajaan. Toivottavasti edes osa teoksesta on vielä jäljellä kun Teollisuuspuisto viettää 300-vuotisjuhliaan.

VANHOJA ELOKUVIA KARHULASTA

Elokuvat esitetään nonstopina näyttelytilan takaseinällä ilman ääntä. Esillä olevista dokumenttielokuvista vanhin on *Alkavaa Karhulaa* vuodelta 1951, *Karhula kasvaa* vuodelta 1956. Molemmat elokuvat kuuluvat kuntaelokuvien sarjaan, joita tehtiin 1950-luvulla. Kolmasokuva, *Sunila*, on yrityselokuva Sunilan sellutehtaasta. Se on ajoitettu vuosien 1956–1957 tienoille. Tämä filmikela löytyi joitakin vuosia sitten Sunilan tehtaan roskalaatikosta. Onneksiokuva oli vahingoittumaton ja voitiin siirtää digitaaliseen muotoon. Näihin kolmeen elokuvaan on tallentunut hienoa ajankuvaa, työpaikkakulttuuria ja paikallishistoriaa.

Karhu ja Tähti -näyttely on Karhulan Teollisuuspuisto-yhdistyksen kolmivuotisen historian ensimmäinen suuri työ- näyte ja samalla vuoden vaihteessa päättyvän kehittämishankkeen

viimeinen näytös. Tämän näyttelyn kokoaminen on ollut meille Mediatehdas Dakar Oy:ssä suuri etuoikeus.

Näyttelyä koottiin ja suunniteltiin kolmisen vuotta. Näiden vuosien aikana tunteeni täällä työskennelleitä ja edelleen työskenteleviä ihmisiä, ammattitaitoa, alueen huikeaa historiaa ja selviytymiskykyä kohtaan on kasvanut nöyräksi historian ja olemassa olevan kunnioitukseksi.

Kun kävelen alas William Ruthin katua valkoisen talon ohitse entiselle pääportille, tekee mieleni pysähtyä, jäädä vanhan pylväslyhdyn alle kuuntelemaan ääniä, joista ensimmäiset kantautuvat 1860-luvun lopulta. Jokirannasta kuuluu sahaporvareitten askellusta, milloin pitkää, milloin lyhyttä, joku klenkkaa, useat kompastuvat. Yhtäkkiä ohitseni laukkaa hevonen mies kärryillään, kivet ropisevat ja polku pölyyää. William Ruth astuu kärrystä ja sanoo: tähän minä rakennan sahan.

Kuulen patruunan tehtaille vaeltavien työläisjoukkojen puheensorinan, lisääntyvien askelten kopseen, suhahtelun, pienet paljaat jalatkin vilahtavat portista. Yhtäkkiä, tuo lasitehtaan pikkumies on aikuinen ja ympärillä on kaupungin kokoinen hyvinvoiva yhteisö. On ollut sotia, on rauhaa ja uudelleen rakentamista, kehitys kehittyy, vääjäämättä.

Karhulan teollisuuspuistossa elävät

SUKUPOLVIEN TARINAT

Minun historiani on täällä vain vajaat kymmenen vuotta. Ystävälläni **Olli Falckilla** on takanaan paljon enemmän, yli 100 vuotta. Ollin isoisän isä tuli William Ruthin

palvelukseen 1800-luvun loppupuolella. Hänen jälkeensä portista astui isoisä, sitten isä. Ollin äiti syntyi William Ruthin kadulla, punaisessa talossa. Ollin isä valvoi lasivillatehtaan purkutyöt 1982, Olli lasitehtaan 2010. Hän on edelleen portin sisäpuolella ja huolehtii nyt Ahlströmin omaisuudesta.

Kun Olli kertoi elämästään Karhu ja Tähti -videoteokseen, hänen selkensä takana rikottiin lasiuunia, se oli Ollin suunnittelema. Uunin suulla oli hyytynyt lasikyynel, kyynel nousi myös Ollin silmään. Tehtaat nousevat ja tehtaat kaatuvat, työpaikat katoavat, mutta Ollin ja näiden työstään ylpeitten karhulalaisten ainutlaatuista historiaa ei voi kukaan viedä. Teollisuuspuisto ja kaikki ne tuhannet ja taas tuhannet täältä elantonsa saaneet ja tänne työpanoksensa, joskus terveytensäkin antaneet ihmiset ovat vähintään yhden näyttelyn arvoisia.

Olen tehnyt työryhmäni kanssa Karhu ja Tähti -näyttelyyn videoteoksen, jossa en kertaakaan vuosilukuja enkä kronologista historiaa. Toivon silti, että katsoja löytää teoksesta Karhulan Teollisuuspuiston 140 vuotta sitten alkaneen historian. Se on teollistuneen Suomen historia ja nykyisyys.

HANNU OKSANEN

KARHULAN TEOLLISUUSPUISTON HISTORIAA VALOKUVINA NETISSÄ

www.karhujatahti.fi

KARHU JA TÄHTI
KUVAGALLERIA

MARNO AALTONEN

Ahkeruudella on saatu paljon aikaan

Marno Aaltosesta on moneksi. Tällä hetkellä hän työskentelee kunnossapitopäällikkönä Meseralla, mutta työnkuvaan kuuluvat myös kiinteistöpäällikön ja työsuojelupäällikön hommat.

– Karhula on minulle tärkeä paikka. Minulla ei ole koskaan ollut halua lähteä täältä. Olen karhulalainen ja haluan pysyä karhulalaisena, kertoo Marno Aaltonen. Poika on joskus ihmetellyt moikkailujen määrää Karhulan torilla: "Iskä, tunnetko sie nämä kaikki?"

Teollisuuspuistoon Marno Aaltonen päätyi jo varsin nuorena miehenä. Aaltosen äiti oli joskus ollut tehtaan ruokalassa töissä ja hän suositteli pojalleen konepajakoulua. Marno Aaltosesta tuli konepajan asentaja-oppilas vuonna 1977.

– Koulun penkillä viilailtiin ja harjoiteltiin kokoonpanohommia **Haa-palan Väinön** oppilaana, hän muistelee. Parin vuoden päästä valmistuin asentajaksi. Tein kokoonpano-osastolla hommia muutamia kuukausia ennen armeijaan lähtöä.

Armeijan jälkeen alkoi monipuolinen oppiminen asennushallissa ja erilaiset tehtävät seurasivat toisiaan. Hän lähti hakemaan lisäoppia Kotkan Teknillisestä koulusta, mistä hän valmistui teknikoksi.

Sitten oli vuorossa työnsuunnittelua tehdaspalveluosastolla, jota seurasi vuoropomon paikka konepajalla.

– Se oli mukava homma, mikä opetti nuorta miestä. Jos tuli haasteita, ne piti ratkaista yksin työvuoron aikana, Aaltonen kertoo.

– Työnantajat ovat vaihtuneet, mutta työpaikka on aina pysynyt samana.

Kuten monissa muissakin teollisuusyrityksissä on työpaikka ollut usein uhattuna. Aaltonen muistaa irtisanomisia, lomautuksia ja "ketkuttelua", mutta onneksi töitä on riittänyt.

Marno Aaltonen tuntee 120-vuotisen konepajan voiman. Takana on pitkä osaamisen perinne!

Konepaja luottaa tulevaisuuteen, vaikka välillä vähän kirpaisee. Aaltonen kiittelee Meseraa, joka uskalsi tarttua "Metson oljenkorteen."

MARINA MERELINN

Teollisuuspuiston alue on kuin Kotka pienoiskoossa

Sulzerilla työskentelevä **Marina Merelinn** on kotoisin Virosta. Hän on asunut Suomessa kymmenen vuotta.

– Aluksi kuvittelin, ettei minun tarvitse opiskella suomea. Kouluvuodet Kymenlaakson ammattikorkeakoulussa pärjäsini mainiosti englannin kielellä.

Valmistuttuaan tradenomiksi Merelinn pääsi töihin Sulzerille. Aluksi hän työskenteli laivauksessa lähetyskoordinaattorina, mikä tarkoitti käytännössä valmiiden laitteiden eli pumppujen ja sekoittimien lähettämistä eri puolille maailmaa.

– Kun pääsin Sulzerille töihin, päätin puhua vain suomea. Työkaverini tukivat minua, mutta kyllä alussa sattui hauskoja tilanteita. Marina Merelinn on nyt työskennellyt pari vuotta vientimyynnissä projektikoordinaattorina. Hän puhuu päivittäin vähintään neljää kieltä.

– Pysin hoitamaan työasioita kuten puheluita ja sähköposteja ensisijaisesti asiakkaan omalla kielellä esimerkiksi venäjäksi, saksaksi tai englanniksi. Ihmiset arvostavat, kun heitä palvellaan omalla äidinkielellä.

Merelinn nauttii paitsi työstään myös työympäristöstään eli Karhulan Teollisuuspuistosta.

– Joka aamu kun tulen töihin ja kävelen näitä katuja, minä tunnen, kuinka historia on joka puolella. Olen nähnyt vanhoja valokuvia, joissa talot ovat jotenkin eri paikassa. Ihmettelyihini on vastattu, että kyseessä on sama talo, mutta siitä otettiin puolet pois, kun se oli tiellä, Merelinn kertoilee.

Lähes koko Suomessa oloaikansa Merelinn on asunut Karhulassa. Karhulan, Kotkan ja Kymin eroissa on ollut ihmettelemistä.

– Olen kuullut pitkän emotionaalisen selityksen Kotkansaaressa, jota oli alussa pidetty vain lampaiden laidunpaikkana, ja kuinka kaikki alkoi Karhulasta ja että Karhulassa on paras tori.

– Teollisuuspuiston alue on kuin Kotka pienoiskoossa. Täällä on pieni oma yhteisö. Täällä on kuin pikkukaupungin ympäristö, josta löytyy isiä, poikia, mummoja, pappoja, sisaruksia..., Merelinn toteaa hymyillen.

KARI LEHTO

” Pikkukoiruuksia täällä oli aikanaan paljon

Kari Lehto työskentelee Sulzerin malliveistämössä.

– Tulin aikanaan Konepajakouluun vuonna 1967 suoraan ammatikoulusta 16-vuotiaana. Valmistuin malliveistäjäksi ja opettelin malliveistäjän taidon. Siihen aikaan tässä verstaassa oli noin viisikymmentä miestä. Työ oli pitkälti käsityötä. Silloin ei ollut sama meininki kuin tänä päivänä, kun kone korvaa ihmisiä.

Kari Lehdolla on työpaikastaan paljon hauskoja muistoja.

– Nuorena poikana kun meni koneelle työskentelemään sai aina katsoa taakseen, onko vanhempaa herraa niskan takana, koska vanhempi teki ensin työnsä ja sitten oli vasta nuoremman vuoro. Yläkerran herrat eivät puhuneet paljon muuta kuin ruotsia. Se kuulosti hienolta, Lehto muistelee.

– Pikkukoiruuksiahan täällä oli paljon. Pojat laittoivat pieneen rautalankaan trasselitupon ja livauttivat sen verstaalta lähtevän takataskuun. Moni lähti häntä perässä ulos.

Lehto on työskennellyt koko työuransa samassa paikassa, vaikka työnantajan nimi on vaihtunut.

– Vuosien aikana kerkesi miestä vaihtua, mennä ja tulla. Miesmäärä lopulta väheni ja väheni. Tänä päivänä alakerrassa on viisi miestä töissä. Ohjelmia ja mallisuunnittelua tekee kolme miestä. Koneiden avulla malleja tehdään yhtä paljon kuin ennenkin.

– Meillä oli osastojen välisiä jalkapallo-otteluita. Kasattiin porukat ja usein oli malliveistämön ja puhdistamon porukka kaavaamoa vastaan. Ne oli totisia otteluita, taisteltiin henkeen ja vereen. Lopputulos oli kumpaa vaan, se oli mukava. Sitten mentiin aina saunomaan ammattiosaston mökille ja vietettiin iltaa yhdessä, Lehto kertoilee.

– Tällaiset asiat ovat muuttuneet. Nykyään ihmiset ovat kiireempiä. Työkavereiden kanssa vietettiin ennen vapaa-aikaa enemmän.

– Saa olla kiitollinen, että työpaikka on säilynyt. Toivottavasti tästä firmasta pääsee eläkkeellekin. Ennen kun tultiin tehtaalte töihin, sitä ajateltiin että se on pitkä leipä. Nykyään ei voi ajatella niin. Jos olisin 66-vuotiaaksi asti täällä töissä, voisin saavuttaa 50 vuotta tässä talossa. Se on aika harvinaista.

PEKKA HELYNRANTA

Toivon, että kuitulasin henkeä on vielä jäljellä

Pekka Helynranta on syntyperäisiä Kotkan poikii. Hän tuli Ahlstrom Glassfibre Karhulan tehtaalle kymmenen vuotta sitten. Sitä ennen hän oli ollut seitsemän vuotta ulkomailla, Tanskassa ja Yhdysvalloissa.

– Kotka on maailman paras paikka asua. Ehkä sitä haluaa antaa kotiseudulleen jotain. Kuitulasitehtaalla on tehty 40 vuotta hienoa työtä ja toivottavasti tehdään vielä ainakin seuraavat 40 vuotta.

Helynranta aloitti huhtikuussa 2001 kuitulasitehtaalla huopatuotelinjan johtajana. Pian mukaan tulivat myös tehtaanjohtajan työt.

– Tehtaanjohtaminen jäi kakkoshommaksi, sillä työt veivät paljon ulkomaille. Bisnes laajeni tuolloin rajusti muun muassa Venäjällä ja Yhdysvalloissa.

Helynranta muistuttaa alueen ja yrityksen pitkistä perinteistä. Ahlstrom täyttää 160 vuotta.

– Kuitulasin valmistus alkoi 60-luvulla. Tuolloin eräs sen aikalaisista Ahlströmin johtokunnan jäsenistä tuli Englannista työmatkalta ja toi palan lasihuopaa mukanaan. Hän ihmetteli, että kun Ahlström tekee paperia ja paperikoneita ja lasia, miksei Ahlström tee myös lasipaperia. Insinöörit alkoivat kehittää lasipaperikonetta.

Lasihuopakone joen toisella puolella valmistui vuonna 1969. Ensimmäinen lasiuni aloitti Karhulassa 1971, toinen 1973. Tuotanto kehittyi ja vähitellen saatiin myös mattokone ja 1980-luvulla lasihuopakone.

– Hyvin monesta paikasta löytyy Ahlstromin tuotteita. Esimerkiksi muovimatoissa, huopakatoissa, lujitemuoviveneissä ja tuulivoimaloiden siivissä käytetään kuitulasia. Eivät 1960-luvun insinöörit aavistaneet, minkälainen bisnes tuli aloitettua.

Tehtaan tuotteista 95 prosenttia päättyi vientimarkkinoille. Vuoden 2008 lama ja vuonna 2011 alkanut uusi finanssikriisi ovat ravistelleet Ahlstrom Glassfibreä rajusti.

– Puhutaan kuitulasin hengestä. Toivon, että sitä on vielä jäljellä näiden rankkojen vuosien ja irtisanomisien jälkeenkin. Täällä on kuitenkin erittäin hyvä porukka.

Haastattelu on tehty ennen lokakuun 18. päivää, jolloin Ahlstrom Oyj päätti lopettaa lasikuidun ja lasikuitumaton valmistuksen Karhulan tehtaalla vuoden 2011 loppuun mennessä. Yhtiö irtisanoi 163 ihmistä.

JOHTOTEHTÄVISSÄ
TARVITAAN AINA
LUOVUUTTA

Sonoco Alcoren Karhulan tehtaiden talousjohtaja Sanna Koponen on poikkeus miehisessä ympäristössä. Poikkeuksellista on myös Karhulan kartonki- ja hylsytehtaan pärjääminen, kun ympärillä velloo perinteisen paperiteollisuuden murros.

Sanna Koponen on kasvanut paperitehtaan vieressä, Kuusankoskella. Paperitehtaan tuoksu tulvahti kotiinkin, kun äiti avasi kotona eväslaukkunsa. Myös isä oli paperitehtaalla töissä.

– Lukioaikana olin paperivarastossa ja myöhemmin palkanlaskupuolella kesätöissä. Silloin ajattelin, että ikinä en mene paperitehtaaseen töihin, Koponen nauraa Sonoco Alcoren Karhulan tehtaiden pääkonttorissa. Koponen on talousjohtaja, jonka vastuualueena on Sonoco Alcoren toiminnot Pohjoismaissa, Venäjällä ja Virossa.

Koponen uskoo, että perinteistä teollisuutta edustavat alat voivat yksinkertaisesti olla etenkin nuorille naisille niin vieraita, ettei niihin osata hakeutua.

Ulkopuolisella meneekin hetki ennen kuin käsittää, mitä kansainvälisen Sonoco Alcoren Korkeakosken tehtaissa tehdään. Toisessa suuressa rakennuksessa valmistetaan hylsykartonkia ja toisessa kartonkihylsyjä. Kartonkitehtaassa valmistetaan kierrätyskuidusta korkealaatuista kartonkia, jota käytetään hylsyjen teossa. Hylsyjä käytetään muun muassa paperitehtaissa. Pienempiä määriä valmistetaan hylsyjä, jotka soveltuvat esimerkiksi muovi- ja pakkausteollisuuden käyttöön. Myös kartonkihylsyjen tuotekehittely-yksikkö sijaitsee Karhulassa.

– Jos naisporukassa sanon työskenteleväni hylsykartongin ja hylsyjen parissa, se on saman tien työkeskusteluille piste. Jos jotain sattumalta kiinnostaa tietää tarkemmin, joudun useimmiten keskustelemaan vessa-paperirullien hylsyistä, Sanna Koponen toteaa.

Tiedoksi vessapaperihylsyjä ei valmisteta Karhulassa.

– Täällä tehdään maailman parasta hylsykartonkia ja siitä tehdään maailman vahvimmat hylsy, tiivistää Suomen hylsypuolen tuotantojohtaja **Eero Sipari** tehtaan menestyksen salaisuuden.

Kartongin valmistus aloitettiin Karhulassa jo vuonna 1899. Tuolloin Korkeakoskella toimivaan puuhiomoon liitettiin ensimmäinen kartonkikone. Toinen kartonkikone otettiin käyttöön vuonna 1907.

– Sama vuoden 1907 kartonkikone on edelleen käytössä. Osia on toki vaihdettu vuosikymmenien aikana, mutta vanhimmat osat ovat 1920–30-luvulta, kartonkitehtaan tehtaanjohtaja **Arto Lindberg** kertoo.

Tuotannon määrä on kasvanut merkittävästi. Vuonna 1975 tuotantokapasiteetti oli 25 tuhatta tonnia ja nyt kolmekymmentä vuotta myöhemmin

75 tuhatta tonnia eli määrä on kolminkertaistunut.

Kansainvälinen yritys jätti Sonoco Alcore osti Karhulan tehtaat vuonna 2004. Toiminta oli jo ennen yrityskauppoja varsin kansainvälistä ja tuotteet ovat lähteneet täältä koko maailmaan, Lindberg toteaa.

– Ennen meillä oli tehtaita eri maissa, nyt kaikilla mantereilla. Sonoco Alcore on maailman suurin hylsykartongin tuottaja, Sipari muistuttaa.

Sipari oli Korkeakoskella töissä jo ennen yrityskauppoja. Kansainvälisyyttä on ollut aina, mutta yrityksen muuttuminen pörssiyhtiöksi näkyy vastuuhenkilöille. Lindberg raportoi Englantiin, Sipari Ruotsiin ja Koponen Belgiaan, jossa sijaitsee Sonoco Alcoren Euroopan konttori. Yhtiön virallinen kieli on kaikkialla maailmassa englanti. NykYTEKNIikka mahdollistaa sen, että työ ei vaadi paljonkaan matkustamista, Koponen toteaa. Usein kansainvälisissä yrityskaupoissa pienen maan yksittäinen yksikkö jää pelkäsi tuotantolaitokseksi.

– Saimme vuonna 2004 omistajan, jolla on halua kehittää toimintaamme ja investoida, Lindberg kehuu.

Sonoco Alcoren Karhulan tehtaiden menestyksen salaisuus on myös siinä, että kartonkitehdas ja sen tuottamaa kartonkia tarvitseva hylsytehdas sijaitsevat vierekkäin.

PUOLET SUOMEN PAHVILAATIKOISTA PÄÄTTY KORKEAKOSKELLE

Sonoco Alcoren Karhulan kartonkitehtaan raaka-aineena käytetään kierrätyskuitua. Puolet Suomen pahvilaatikoista päätyy Korkeakoskelle uusiokäyttöön.

Ympäristöystävällistä on myös se, että kartonki käytetään viereisessä hylsytehdasrakennuksessa eli ilman pitkiä kuljetusmatkoja. Mahdolliset hylkykappaleet kierrätetään.

Myös liimauksessa käytettävät ainesosat ovat luonontärkkelyksiä esimerkiksi maissista ja perunasta, joten liimat eivät sisällä kuormittavia ympäristömyrkyjä.

JOHTOTEHTÄVISSÄ TARVITAAN AINA LUOVUUTTA

– Meillä on ikään kuin sisäinen raaka-aineosasto käytössämme, Lindberg toteaa.

Ja jos jostain syystä hylsystä tulee hylky, sekin saadaan palautettua saman tien kartonkitehtaan raaka-aineeksi.

Ympäriällä vellova paperitehtaiden alasajo ja ahdinko vaikuttavat luonnollisesti kartonki- ja hylsytehtaan tulevaisuuteen, ovathan Kymenlaaksonkin paperitehtaat hylsyjen tärkeitä ostajia. Mutta kukaan ei tiedä vielä, miten paperiteollisuuden Suomessa käy. Hylsykartonkia ja kartonkihylsyjä menee myös ulkomaan markkinoille. Kuten muissakin pörssiyrityksissä ja muillakin aloilla kilpailu ja kustannuspaineet ovat kovat, eivät ne mihinkään katoa.

– Rakennemuutoksen myötä perinteisillä teollisuusaloilla on jouduttu viime vuosina tekemään kovia päätöksiä. Tapoja, joilla asioita muutetaan, on monia. Vaikka olen miesvaltaisella alalla, tämä ei ole kova toimintaympäristö. Miesten tapa kommunikoida on toki erilaista kuin ehkä esimerkiksi naisvaltaisella palvelualalla, Koponen pohtii.

– Kielenkäyttö on ollut hyvin suoraa ja siihen on naisihmisellä ollut totuttautumista. Miehet ovat tottuneempia toimimaan niin. Olen oppinut miettimään, miten asiani esitän.

– En usko, että olen joutunut muuttamaan itseäni. Miä olen miä, siitä olen pitänyt kiinni. Johtotehtävissä tarvitaan aina luovuutta, on mietittävä miten toimii.

Koponen uskoo, että suuret teollisuusyritykset tarjoavat nuorille naisille todella mielenkiintoisia työpaikkoja. Nykypäivänä yritykset ovat kansainvälisiä ja niissä pääsee usein hyödyntämään kielitaitoa monipuolisesti.

– Naisten helmasynti on, että monella ei ole intoa ja paloa esimiesasemaan. Ei minulla itsellenikään ole intoa johtamiseen, jos sitä ajattelee käskyttämisenä. Minulla on into mielenkiintoiseen tehtävääni. Minulla on talouspuolella asiantuntijaorganisaatio, jossa jokainen osaa oman työtehtävänsä paremmin kuin minä. Ongelmatilanteissa olen mukana pohtimassa ratkaisua ja kannan kokonaisvastuun.

Koposta innostavat työn haasteet ja työskentely kansainvälisessä yhtiössä.

– Olen maailmallakin yleensä se ainoa nainen työpalaverissa. En kuitenkaan koe, että minun pitäisi tehdä kaksin verroin paremmin töitä kuin muut, jotta minua pidetään pätevänä. Jos osaan asiani, olen nainen paikallaan. Ehkä epäonnistuesssa naisia pidetään helposti tyttösinä. Maailmalla matkustaessa olen huomannut, että mitä etelämmäksi mennään, sitä enemmän naisjohtajaa tunnutaan pitävän erikoisasemassa.

TEKSTI: STIINA KIIVERI, KUVAT: JUKKA KOSKINEN

KARHULAN TEOLLISUUSPUISTOYHDISTYS RY

Karhulan Teollisuuspuistoyhdistys on
teollisuuspuistossa toimivien yritysten yhteiselin

Yhdistyksen tehtävänä on:

- järjestää jäsenyritysten yhteisiä tilaisuuksia teollisuuspuiston yritysten
- keskinäisen yhteistyön parantamiseksi ja yhtenäisen toimintamallin luomiseksi
- pelisääntöjen ja viestinnän koordinointi
- toimia välittäjänä yhteiskunnallisissa ja yhteisöllisissä asioissa
- vaalia ja kehittää puiston imagoa harjoittamalla julkaisu- ja tiedotustoimintaa

KARHULAN TEOLLISUUSPUISTOYHDISTYKSEN JOHTOKUNTA 2011–2012

- Teollisuuspuistoyhdistyksen puheenjohtaja on Matti Rikka (Sulzer Pumps Finland Oy)
- Teollisuuspuistoyhdistyksen toiminnanjohtajana toimii Hannu Oksanen (Mediatehdas Dakar Oy)

Johtokunta

- Matti Rikka, Sulzer Pumps Finland Oy
- Hannu Oksanen, Mediatehdas Dakar Oy
- Pekka Helynranta, Ahlstrom Glassfibre
- Mikko Koskiahde, A. Ahlström Osakeyhtiö
- Petteri Aspelund, Pekava
- Esa Kivimäki, Andritz
- Samppa Ahtiainen, Cursor, asiantuntijajäsen

NÄYTTelyn TOTEUTUS

Karhulan Teollisuuspuistoyhdistys ry,
Mediatehdas Dakar Oy ja
Kymenlaakson museo

Näyttely on toteutettu Euroopan
aluekehitysrahaston ja Kotkan
kaupungin tuella

Näyttelyn kokonaissuunnittelu:

Hannu Oksanen

Tekninen suunnittelu: Pasi Riiali,
Kimmo Yläkäs ja Samuli Suikkanen

Graafinen suunnittelu: Marjut Orenius

Valokuvat: Jukka Koskinen ja

Karhulan Teollisuuspuiston

kuvapankki, www.karhujatahti.fi

Teräsrakenteiden toteutus: Veli-Matti Sillanpää

AV-tekniikka: Laatulaitte Oy ja Pekava Oy

Rekvisiitta ja rakenteet: Mesera Karhula Oy
ja Mesera Components Oy

KARHU JA TÄHTI -VIDEOTEOS

Käsikirjoitus ja ohjaus: Hannu Oksanen

Videoleikkaus: Kimmo Yläkäs

Musiikki ja tehosteet: Viljami Salminen

Videokuvaus: Jukka Koskinen ja Raimo Uunila

Esiintyjät:

Marno Aaltonen, Samppa Ahtiainen,
Petteri Aspelund, Olli Falck, Pekka Helynranta,
Johanna Honkanen, Jari Kiviharju,
Reijo Kärkkäinen, Kari Lehto, Marina Merelinn,
Tarja Mustajoki, Rauli Mäkelä, Jukka Porkka
Erkki Rantanen, Pasi Riiali, Matti Rikka,
Ann-Lis Rintala ja Hannu Rönkönharju

Näyttelyn suojelija:

Työ- ja elinkeinoministeri Jyri Häkämies

KIIITOS

Lämmin kiitos kaikille Karhulan

Teollisuuspuiston yrityksille ja yritysten

henkilökunnalle yhteistyöstä ja avunannosta

Karhu ja Tähti -näyttelyn toteuttamisessa

